

‘Dat is niet waar, Zuri! Jij bent ook mooi. Je hoeft je vlekken helemaal niet bij te kleuren. Dat leg jij jezelf op. Wees jezelf en stop met je nodeloos zorgen te maken. Ga met ze meespelen en gooi die bruine verf weg. Die heb jij niet nodig.’

Zuri huilde. ‘Ik hoor er niet bij... en de anderen lachen vaak. Misschien lachen ze wel omdat ik lelijke vlekken heb. Misschien komt Ollie daarom met me praten? Omdat hij me wil troosten? Hij is gewoon vriendelijk omdat de anderen me niet moeten. Hij vindt me vast en zeker ook lelijk en daarom kleur ik mijn vlekken donkerbruin.’

‘Wees niet zo streng voor jezelf! Je hebt gelijk, jouw vlekken zijn lichtbruin. Dat is toch niet erg? Trouwens, niemand is volmaakt... en bovendien ben jij de liefste giraf die er rondloopt. Jij bent de enige die me opmerkt. De andere giraffen groeten me niet als ik voorbij fladder. Of ze doen alsof ze me niet zien, maar jij wel. Jij praat zelfs met me. Jij bent mijn beste vriendin.’

Heel even verscheen er een glimlach op Zuri’s gezicht. ‘Ja dat is waar, wij zijn goede vrienden.’

‘Jij laat me rustig in de boom zitten. De anderen jagen me weg als ze blaadjes van de boom eten. Jij niet en daarom ben jij voor mij de mooiste giraf!’

Zuri zuchtte terwijl ze ijverig haar vlekken verder bijkleurde.

